

Hana Kolaříková

Pravý leopardí kožich

---

224 s., váz., 269 Kč
ISBN 978-80-7577-080-6

Vychází 30. května 2017

O autorce

Hana Kolaříková (nar. 1971) pochází z Frýdku-Místku. Po absolvování bakalářského studia historie a muzeologie na Slezské univerzitě v Opavě působila patnáct let v Praze v různých odvětvích kultury a cestovního ruchu — od svobodného povolání v oblasti umění a spolupráce s výtvarníky, přes zaměstnání v Archeologickém ústavu AV ČR až po prodej suvenýrů a uměleckých předmětů. Po nástupu na mateřskou dovolenou se začala zabývat psaním, debutovala v roce 2011 historickým románem *Tma před úsvitem* (Moba). V roce 2015 vydala společenský román *Mušle* (Kniha Zlín).

Foto © archiv autorily

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy **Pravý leopardí kožich** najdete zde: <http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1313>.

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Román o ztrátě, která otevřela nebezpečnou cestu do hlubin vlastní duše

Jana otěhotněla, Jana předčasně porodila, Jana přišla o dítě. Co všechno z rodinné historie se může ukázat během šesti neděl? A je osud jedné generace osudem i těch dalších, jako když si lidé přehazují horkou bramboru? U Jany se přítomnost i budoucnost zakusují do minulosti jako had do svého ocasu a hlas krve nelze přeslechnout...

Hana Kolaříková napsala působivý psychologický román o ženě, která se po smrti dítěte ocitla ve zlomové situaci. Matka, otec, muž, milenec, nejbližší přítelkyně — kdo jí dokáže ukázat světlo? Najde Jana klíč ke svému nitru hluboko v rodinné historii, která sahá až k holocaustu? Nebo v Africe, která opájí smysly?

Kolaříkové se na půdorysu románu pro ženy podařilo vystavět něco víc — barvitý román ze současnosti, plný silných obrazů a erotiky.

Rozhovor s autorkou

V knize zpracováváte hodně různorodých témat. Dostávala se vám do knihy postupně, anebo jste od počátku věděla, že je chcete zachytit všechna?

Určitě postupně a neplánovaně. Prvotním impulzem bylo studium holocaustu, ovšem ne z titulu autora, který by záměrně zamýšlel o holocaustu psát, ale z titulu historika, který svou profesi nevykonává, jen se jí baví po večerech, což asi v souvislosti s tematikou holocaustu zrovna není to správné slovo. Víte, když půjdete ve studiu holocaustu na dřev, nebude vám z toho dobře. Pak si s nelibostí uvědomíte, že v kulturním průmyslu je tohle téma docela vyhledávané a úspěšné, že lidi vždycky fascinuje hrůza, která na ně samotné nedosahuje, a že *Schindlerův seznam* končí hollywoodským happy endem, a řeknete si: Je správné, abych se přiživovala na holocaustu, pokud jsem ho sama nebyla účastna, případně někdo z mých předků? Nicméně jsem byla plná silných hraničních vjemů, jakési nevěřičnosti, a chtěla jsem to nějak zpracovat už jen sama pro sebe. Umínala jsem si vcítit se do postavy mladé ženy plné chuti do života, která má před sebou celou tu hrůzu, psát o té ženě, jako kdybych to byla já, zkoumat, jaké pocity bych měla já, podstoupit to ve fantazii. Možná je to trochu masochismus, ale na druhou stranu už v antice měl tragický patos očištnou funkci: pohne s něčím uvnitř naší psyché, narovná kolečko, které se pokrřivilo... Z pokory a úcty ke skutečným obětem jsem tuto postavu Židovky Erny upozadila do retrospektivy, i když právě skrze ni jsem se nakonec v samém závěru dostala k jádru, k poselství. Hlavní nit příběhu jsem však namotala na současnost. A tím se dostávám ke druhému zásadnímu tématu a to je překvapující skutečnost, která se mohla projevit teprve v dnešní době, totiž že oběťmi holocaustu a válečných zločinů nejsou jen přímí účastníci, ale i potomci v druhé a třetí generaci. Ta zkušenost žije dál v rodinném podvědomí, prostě jako kdyby si to krev už nesla navždy v sobě, čímž se z toho stává začarovaný kruh. A myslím, že zrovna na brněnské Masarykově univerzitě probíhá vědecký výzkum mapující dopady holocaustu na psychiku potomků těch, kteří přežili. Další témata se nabalovala ve vleku, už tak nějak sama, prostě jedno téma otevřelo další...

Je pro vás některé z nich to nejdůležitější?

Asi právě ta nosnost lidské krve, co všechno vlastně dědíme po předcích, a s tím spojené téma biologického mateřství a otcovství. Důsledky jeho případné neznalosti.

Velkou roli hrají ve vaší knize místa. Jsou pro vás právě ona inspirací ke vzniku textu?

Nejsou inspirací, ale přiznám se, že ta místa mám prochozená a prožitá. Jsou to takové moje doteky. Prahu miluji a dá se říct, že ohnisko děje jsem umístila do domu na Václavském náměstí, ve kterém jsem sama dříve bydlela.

Postavy a děje románu *Pravý leopardí kožich* mají také své reálné předobrazy? Čerpala jste inspiraci ze svého okolí, případně vlastní historie?

To vůbec ne, na to jsem příliš silný introvert. Všechno je fabulace, ale na druhou stranu, jen z vody nic neuvaříte. Kořeníte svou zkušeností, vnitřním bohatstvím, věděním, ale i nevěděním, které neustále hledá... V tvůrčím procesu se navíc zapojuje nevědomí, ať už individuální, nebo Jungovo kolektivní. Záleží na tom, jak hluboko jsem schopna hrábnout. Jak široce rozepnout křídla fantazie. Jak řekl malíř Paul Klee, umělec není krásou koruny, ona jím jenom prošla a on ji předává dál. A navíc, už jsem nastínila, že člověk nikdy neví, co si s sebou nese od svých předků, s čím se museli vyrovnat, čím museli projít a co se dědí tak dlouho, dokud to někdo konečně nezpracuje. Navíc je tu ještě úskalí pravosti otcovství napříč celým genealogickým stromem. Takže: Kdoví?